

Sygn. akt XI W 665/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Monika Filaber

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 14 grudnia 2018 roku, 14 lutego 2019 roku i 2 kwietnia 2019 roku w W.

sprawy przeciwko **D. K.**

synowi B. i L.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 19 grudnia 2017 roku w W. około godziny 12:05, prowadząc pojazd M. nr rej. (...), zaparkował na jezdni północnej Dworca PKP W. Centralna, nie zachowując wymaganych 15 metrów odległości od słupka oznaczającego przystanek komunikacji miejskiej,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

2. w tym samym miejscu co w pkt. 1 około godziny 13:00, prowadząc pojazd M. nr rej. (...), zaparkował na jezdni północnej Dworca PKP W. Centralna, nie zachowując wymaganych 15 metrów odległości od słupka oznaczającego przystanek komunikacji miejskiej,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

3. w tym samym miejscu co w pkt 1 oraz 2 około godziny 13:47, prowadząc pojazd M. nr rej. (...), zaparkował na jezdni północnej Dworca PKP W. Centralna, nie zachowując wymaganych 15 metrów odległości od słupka oznaczającego przystanek komunikacji miejskiej,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

I. obwinionego D. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 97 kw, art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. płytę DVD z k. 5 pozostawia w aktach sprawy;

III. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 629,76 (sześćset dwadzieścia dziewięć 76/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 665/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 grudnia 2017 roku D. K. kierował samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Trzykrotnie tego dnia – a mianowicie o godzinie 12:05, 13:00 oraz 13:47 zatrzymał pojazd na jezdni północnej Dworca PKP W. Centralna w odległości mniejszej niż 15 metrów od słupka oznaczającego przystanek komunikacji miejskiej „Dw. Centralny 30”.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego w postaci:

- częściowo wyjaśnień obwinionego D. K. (k. 48);
- zeznań świadka P. M. (k. 48 - 49);
- notatek urzędowych (k. 1, 2);
- dokumentacji fotograficznej (k. 6 - 11);
- opinii biegłego ds. ruchu drogowego (k. 61 - 69).

Obwiniony D. K. przyznał się do popełnienia jednego z trzech zarzucanych mu czynów, to jest do tego, że w dniu 19 grudnia 2017 roku w W. około godziny 12:05, prowadząc pojazd M. nr rej. (...), zaparkował na jezdni północnej Dworca W. Centralna, nie zachowując wymaganych 15 metrów odległości od słupka oznaczającego przystanek komunikacji miejskiej, bowiem - jak sam twierdził - zatrzymał się na przystanku. Do pozostałych zarzutów nie przyznał się, wskazując że zatrzymał pojazd w odległości większej niż 15 metrów od słupka oznaczającego przystanek autobusowy.

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Stan faktyczny ustalony na podstawie wskazanego wyżej materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej nie budzi żadnych wątpliwości. Sam fakt zatrzymania samochodu przez obwinionego w przedmiotowym miejscu w czasie wskazanym w zarzutach nie jest między stronami sporny.

Obwiniony kwestionował jedynie zarzut niezachowania wymaganej odległości w dwóch przypadkach. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego są niewiarygodne jako sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, stanowiącym podstawę ustaleń faktycznych, w szczególności z wnioskami opinii biegłego sądowego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka P. M. - funkcjonariusza Policji, podejmującego interwencję wobec obwinionego odnośnie trzeciego czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie. Świadek opisał czynności podejmowane wobec kierowców naruszających przepisy Prawa o ruchu drogowym w miejscu, w którym obwiniony dopuścił się wykroczenia, potwierdził również fakt przeprowadzonej interwencji. Ponadto funkcjonariusz Policji jest osobą obcą wobec obwinionego, jego zeznania Sąd uznaje za obiektywne. Treść jego zeznań koresponduje z treścią notatki urzędowej z k. 1.

Biegły sądowy A. A. - po analizie zebranego materiału dowodowego oraz przeprowadzonej przez siebie wizji lokalnej w miejscu zdarzenia, w tym po dokonaniu pomiaru odległości pomiędzy słupkiem przystanku autobusowego oznaczonego „Dw. Centralny 30” i poziomym znakiem drogowym P-10 „przejście dla pieszych” – wskazał, że odległość ta wynosi 16,9 m. Na podstawie porównania ujawnionego miejsca postoju samochodu M. o numerze rejestracyjnym (...) (k. 6-11 akt sprawy), pomiędzy słupkiem przystanku autobusowego a znakiem drogowym poziomym P-10, biegły stwierdził, że kierujący tym samochodem, zatrzymał go w odległości mniejszej niż 15 metrów od słupka przystanku autobusowego w każdej z trzech sytuacji objętych zarzutami.

Sąd podzielił w całej rozciągłości wnioski płynące z opinii biegłego A. A.. Opinia została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy oraz przeprowadzonej przez biegłego wizji lokalnej. Została sporządzona przez biegłego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie – osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. W ocenie Sądu opinia jest rzeczowa, jasna i pełna. Pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, nie jest sprzeczna z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu – Sąd uznaje za logiczne.

Sąd obdarzył wiarą pozostałe dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione, w tym także dokumentację fotograficzną, poddaną oględzinom na rozprawie w dniu 14 grudnia 2018 roku. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Czyny przypisane obwinionemu wyczerpały dyspozycję art. 97 kw.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 97 kw jest, aby uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, wykroczył przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Wykroczenie to ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania wypadku drogowego czy stworzenia sytuacji zagrożenia w ruchu. Przedmiotem ochrony przepisu art. 97 kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Dyspozycja normy z art. 97 kw ma charakter blankietowy. Odsyła do przepisów spoza kodeksu wykroczeń. Owe inne przepisy o bezpieczeństwie lub porządku ruchu na drogach publicznych to wszelkie akty prawne, zarówno ustawy, jak i wydawane na ich podstawie rozporządzenia zawierające uregulowania dotyczące bezpieczeństwa i porządku na drodze publicznej. Podstawowym aktem prawnym zawierającym takie przepisy jest ustawa Prawo o ruchu drogowym. W przedmiotowej sprawie obwiniony nie zastosował się do przepisu art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, który zabrania kierującemu pojazdem zatrzymania się w odległości mniejszej niż 15 m od słupka lub tablicy oznaczającej przystanek.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony D. K. jest sprawcą wykroczeń, a nie jedynie czynów zabronionych. Jego czyny są bezprawne (naruszają normę sankcjonowaną i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalne (realizują wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających karalność), karygodne (są czynami społecznie szkodliwymi), są to również czyny zawinione przez obwinionego (popełnione w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzuty, że w czasie swoich bezprawnych, karalnych i społecznie szkodliwych czynów nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Stosownie do treści przepisu art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za trzy wykroczenia, wymierzył łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę – w tym wypadku jest to oczywiście ten sam przepis art. 97 kw.

Wymierzając karę obwinionemu D. K., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej

szkodliwości czynów obwinionego był stosunkowo znaczny. Czyny obwinionego godzą w bezpieczeństwo ruchu pojazdów i innych uczestników, w tym pieszych, oraz mogą znacznie utrudniać ów ruch, szczególnie autobusom.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością obciążającą jest uprzednia wielokrotna karalność obwinionego za wykroczenie drogowe i przestępstwa (k. 32 - 36).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 500 złotych – przy uwzględnieniu wysokości dochodów obwinionego jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej. Obwiniony musi zrozumieć, że także kierowcy taksówek, a może właśnie szczególnie oni – jako profesjonalści wożący pasażerów – winni przestrzegać przepisów Prawa o ruchu drogowym.

Na podstawie przepisu art. 119 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania – 120 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 2, § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Sąd obciążył również obwinionego kosztami opinii biegłego w kwocie 509,76 złotych (art. 118 § 1 pkt 1 kpw).